

G A N G O D V Á Ž N Ý C H

POUŠŤ VŠUDE POUŠŤ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Poušť, všude poušť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Poušť, všude poušť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POUŠŤ VŠUDE POUŠŤ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Tatínkovi za písek ze Sahary a mamince za její zázemí

Domov pro Luka

„Luku! Luku! – Přijdu hned, tetičko Beru. – Hups, hups, hups... – Ten Artoo, co jsme koupili, je asi kradený, strýčku. – Proč myslíš? – Tak. Při čištění jsem objevil nějakou nahrávku. Je určena pro Obi-Wan Kenobiho. Není to starý Ben?“ recitoval Tim a snažil se střídat různé hlasy.

Alfa s Betou se po sobě překvapeně podívaly. Beta si dokonce významně zatukala na čelo.

„Z horka mu hrabe, a blábolí nesmysly,“ usoudila Alfa. „A to chce jet na výlet do pouště.“

„Vždyť už vlastně v poušti jsme,“ namítla Beta, Alfino dvojče. „Jak vidíš, někomu ten písek očividně zadřel mozkový závity.“

Jejich desetiletý kamarád Tim si uštěpačných poznámek nevšímal. Nadšeně rejdlil maličkým kruhovým nádvořím zahloubeným pěkných pár metrů pod úroveň země. Z nekryté dvorany vedlo několik klenutých vstupů do podzemních místností. O kus výš někdo do hladkých stěn výkopu vykopal otvory orámované bílou barvou.

„Tady to bylo,“ zašeptal a vzrušeně si na nose popostrčil brýle. „Přesně tady.“

Zaklonil hlavu, jestli na nebi neuvidí siluetu dvou měsíců, nebo některou z lodí Galaktického impéria. Nehybná obloha nad ním opravdu vypadala jako filmová kulisa. Z iluze ho ale rychle vyvedlo, když se mu do obličeje zaryly skutečné sluneční paprsky. Bez otálení vyběhl po několika hliněných schodech a ponořil se do chládku nečekaně prostorné ložnice vydolované v podzemí.

„Holky!“ ozvalo se dvojčatům nad hlavami. „Jak jste se tam dolů dostaly?“

„Po laně!“ houkla vesele Alfa.

„Cože? Po jakým laně? Tady žádný lano není,“ kroutil hlavou jejich starší bratr Gerhard řečený Hardy.

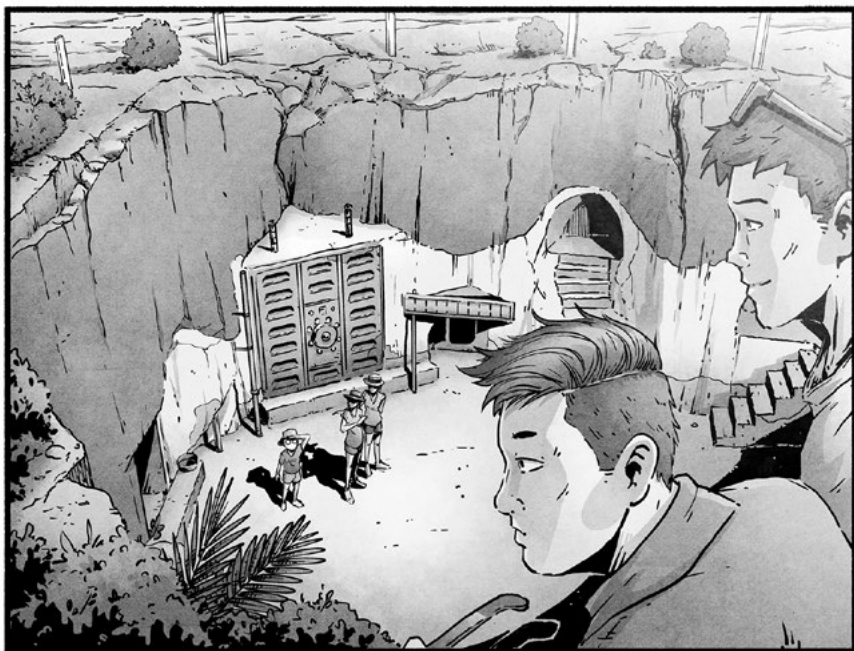
„Svážeme tkaničky, pásky a trika. V tom už přece máme praxi,“ položil kamarádovi na rameno ruku Jonáš a tvářil se smrtelně vážně.

„Blázníš? Mě žádný tkaničky neudržej.“

„Neměl ses ráno tak nacpat!“ křikla zdola Beta.

„Nacpat? Vždyť já dneska ještě skoro nejedl! Hele, nechte srandiček,“ nafoukl se, když si všiml, jak se Jonáš i dvojčata Alfa a Beta ohýbají smíchy. „Tak kudy dolů?“

Jonáš s pusou od ucha k uchu ho zavedl k nedaleké průrvě v zemi, která se zvolna svažovala až na úroveň podzemního příbytku.

„No vida, jak to šlo,“ pochvaloval si Hardy a prstem zahrozil dvojčatům. „Vy dvě si to ještě vypijete. A ty taky,“ podíval se úkosem na Jonáše.

Jonáš mu odpověděl významným pozvednutím láhve s vodou, z níž si právě dopřál pořádný doušek. Pak se s marně potlačovaným jásotem sklonil nad jakýmsi velkým broukem, kterého doteď znal jen z obrázků.

„Skarita písečná! To je ale kousek!“

Ostatní s povděkem zašli do stínu. V podzemní místnosti, jejíž pískový strop byl zdobený hnědými ornamenty, už na hliněné lavici seděl Timův otec, pan Fiala. Čistil si brýle. Prý od prachu. Před ním stála Mariana, vysoká dívka se záplavou temně zrzavých kudrnatých vlasů. Pátravě si Timova otce prohlížela a usoudila, že mu něco vletělo do očí.

„Nechcete vykapat oko, pane Fialo?“ nabízela se aktivně.

Ačkoliv jí bylo teprve čtrnáct, byla zvyklá zaujímat ve skupině pozici zdravotnice.

„Ne, to je dobrý,“ usmál se. „Jen na mě dolehla síla zdejší atmosféry. Sice tu z toho udělali atrakci a hotel,“ rozhlédl se pan Fiala, „ale pod nánosem komerce cítím příběh, kterému jsem kdysi propadl. Jak tak sedím a koukám kolem sebe, připadám si trochu jako strýc Owen.“

„A... aha,“ nadzvedla Mariana mírně obočí, zavřela zip ledvinky, z které chtěla vylovit kapky, a podzemní chodbou se vydala na prohlídku dalších prostor.

„Kdo je strýc Owen?“ zeptala se Alfa tiše Bety.

„Copak vím?“ pokrčila Beta rameny. „Nějakej strejda, no.“

„Strýc Owen a teta Beru tady vychovávali malého Luka Skywalker,“ ozval se dvojčatům za zády Jonáš.

„A to je zase kdo?“ dala si Beta ruce v bok.

„Vy neznáte Luka Skywalker?“ vyvalil Jonáš oči.

„Do školy s námi určitě nechodil,“ odsekla Beta.

„Počkej... není to ten nový angličtinář z gymnasia?“ napadlo Alfu. „Minulý rok tam nabrali několik rodilých mluvčích.“

„No jo, ale že by brali rodilého Tunisana?“ vrtěla Beta hlavou. „To se mi nezdá. Navíc, tady se mluví víc francouzsky než anglicky.“

„Utahujete si ze mě?“ zalapal Jonáš po dechu.

„Ne. Proč?“

Jonáš se ohlédl po Hardym.

„Prosím tě, pouč své nedovzdělané sestry o jednom z pilířů světové kinematografie. Ve třinácti letech by snad mohly vědět, co jsou to Hvězdné války.“

„A ty bys zase ve svých patnácti mohl být galantnější k dámám. To jako k nám,“ vybuchla Alfa.

Vtom se Beta plácla do hlavy.

„Jo tohle,“ došlo jí. „Star Wars. My na tyhle filmy moc nekoukáme. Táta a Hardy jo, ale my s Alfou... Proto jste sem vlastně chtěli. Tady se to fakt filmovalo?“ prohlížela si skalní příbytek.

„Mimo jiné,“ vstoupil jim do hovoru pan Fiala. „V Tunisku se natáčely hlavně části děje, které se odehrávají na pouštní planetě Tatooine.“

„Aha. Takže všechno tady jsou kulisy, který zbyly po filmáři?“ ohrnula Beta nos.

„Kdepak,“ zavrtěl pan Fiala hlavou. „Jen si zdejší lokalitu vypůjčili. Matmata je opravdová stará berberská vesnice. Vznikla už před staletími. Lidé se v zahloubených obydlích chránili před účinky horka. Někde takhle bydlí dodnes.“

„To je mazaný,“ poznamenal Jonáš.

„Opravdu je tu příjemněji než na povrchu,“ zafuněl za nimi spokojeně pan Klein, táta dvojčat a šestnáctiletého Hardyho. „Skoro lituju, že tu nepřespíme.“

„Že jo,“ přitakal pan Fiala. „Je to zážitek. Stát na místě, který si George Lucas vybral k natáčení Star Wars,“ mlaskl na znamení spokojenosti. „Právě tady vznikla scéna, v které Luk informuje strýce Owena a tetu Beru, že v zakoupeném robotovi nalezl zprávu pro rytíře Jedi, Mistra Obi-Wan Kenobiho.“

Alfa s Betou na sebe významně zamrkaly.

„Myslíš, že tu posedlost má Tim po tátovi, nebo naopak?“ uchichtla se Alfa.

Beta už se nadechovala k odpovědi, když vtom se do klenu té místnosti vrátil Tim. Rychlým pohledem zaregistroval přítomné a bez okolků usedl k velkému bílému stolu.

„Řekl bych, že tihle noví roboti budou dobří. Směl bych se podívat na smlouvu?“ deklamoval procítěně.

„Na jakou smlouvu?“ vyprskla Alfa.

„Klid. Cituje repliky z filmu,“ došlo Betě.

„Jestli umí zpaměti všechny epizody, který se točily v Tunisku, tak máme po celou cestu o zábavu postaráno,“ ucedil Hardy jedovatě.

„Musím tu ještě zůstat?“ pokračoval Tim v roli. „Až se ti noví roboti zapracují, podal bych si přihlášku na akademii.“

„Hele, Time, přihlášku si podej, kam chceš. Já bych se šel najíst,“ zabručel Hardy.

„Proč mi říkáš Time?“ pohlédl Tim s hraným údivem na Hardyho. „Já jsem Luk Skywalker. Copak to nevidíš?“

„Ale jo,“ poplácál Tima po rameni Jonáš. „Všichni to vidíme. Tak popadni světelný meč a jdeme na oběd. Taky mi tady v podzemí vyhládlo.“

Po prvním chodu, který se skládal jak z kuskusu se zeleninou, tak z kousků jehněčího masa bohatě kořeněného pálivou harisou, ochutnali ještě něco, co vypadalo jako dýně nadívané

mletým masem, a pirohy z listového těsta, kterým říkali brik a byly plněné vejci a tuňákem.

„Asi puknu,“ skuhral Hardy a zmoženě si masíroval nacpané břicho.

„Tak proč si toho dáváš tolik?“ vyčetla mu Alfa. „To se pak nediv, že praskáš ve švech.“

„No co? Sním, co mi dají,“ funěl. „V některých zemích se nedojedení jídla považuje za urážku hostitele.“

Ostatní už ale pozorovali, jak starý Berber před jejich očima připravoval čaj. Ještě vroucí ho lil obloukem z výšky do sklenic s několika mátovými lístky na dně. Čaj byl silný, horký a hodně sladký. Alfa s Betou se nejdřív trochu šklebily, ale teplý nápoj je obdivuhodně osvěžil a posílil.

„Kdy nám to jede?“ podíval se pan Klein na hodinky.

„Za necelou hodinu. Máme čas na pár fotek,“ odvětil pan Fiala a vydal se na lov posledních záběrů.

Přehouplo se poledne a horko sílilo. Většina přítomných vyhledala stín. Hardy do sebe obrátil další půllitrovou láhev vody, stejně však cítil, jak mu začíná tepat ve spáncích.

„Kde jsou holky?“ ozval se za ním náhle tátův hlas.

„Nevím.“

„Já myslel, že jsou s tebou.“

„Nejsou.“

„Taky jsem je teď nikde neviděl,“ rozhlížel se pan Fiala.

Po dvojčatech jako by se slehla zem.